

Цѣна на вѣстника.

БЪЛГАРИЯ:

За година . . . 4 л.
За 6 мѣсеца . 2 л.
За 3 мѣсеца . 1 л.

СТРАНСТВО:

За година 6 лева.

Всичко що се отнася до вѣстн.
„ВРЪМЕ“, да се изпраща на адресъ:
Редакция в. „ВРЪМЕ“ — Плѣвенъ.

Единъ брой 5 ст.

ВРЪМЕ

LE TEMPS

НЕЗАВИСИМЪ ВѢСТНИКЪ.

За обявления се плаща:

На I стр. на дума 10 ст.
» IV » » » 5 ст.

Обявления,
които се публикуватъ много пѣти по
споразуменис.

Излиза всѣкъ вторникъ
и сѣбота.

Ржкописи не се връщатъ обратно
освѣнъ ако се заплатятъ пощен-
скитъ разноски.

ЕВСТАТИЙ ОБВОВЪ

(Адвокатъ)

и
ВАСИЛЪ ЮРДАНОВЪ

(Дългогодишенъ Миронъ Сдия)

Обявяватъ, че сесъдружиха и
почватъ да адвокатствуватъ въ г.
Плѣвенъ.

Приематъ да завеждатъ и за-
щищаватъ всѣкакви граждански,
углавни и фискални дѣла, прѣдъ
всички сѣдилища въ Княже-
ството.

Писалището имъ се намира въ
гр. Плѣвенъ, сръщу „Паметника“.

Курсъ по Рисуване и Живопись.

Откривамъ курсъ, въ който ще се прѣпо-
даватъ всички клонове отъ рисуването и
живописа отдѣлно за дами и отдѣлно
за господа.

Давамъ и частни уроци на ония, които
не желаятъ да слѣдватъ колективния
курсъ.

Желаящитъ да се отнесатъ за спора-
зумѣние до мене.

Съ почитание:

А. ДОКТОРОВЪ,

прѣподавателъ при Плѣв. Клас-
но Мжко Училище.

ОБЯВЛЕНИЕ

2000 три и четири годишни чер-
ничеви дръвчета продава Георги
Пирдопски. За споразумение при Ал-
бинъ Цибулски въ търговския музей
на Мавродиовъ въ гр. Плѣвенъ.

ИЗВѢСТІЕ

Продавамъ една кундураджийска
машина: „Лайпцигъ“, малко употре-
бявана; 60—70 чифта кундур. калъпи
отъ разни номера вѣхти и нови;
едно кундур. точило, тоже малко упо-
требявано; единъ електрически звъ-
нецъ, съ двѣ батерии и всичкитъ
му принадлежности.

Интересующитъ се да заповѣ-
датъ въ дюгенятъ ми, сръщу Б. Н.
Банка и да ги прѣгледатъ.

Съ почитание:

Пажо Гуневъ

Една телеграма.

«Днесъ, 14 Февруари, плѣвенци като празнуватъ
тържественно рождения на Ваше Царско Височес-
тво день, ме натовариха да поднеса прѣдъ стѣпнѣ
на Ваше Царско Височество тѣхнитъ и моитъ най-
искрени и вѣрноподаденически поздравления и чув-
ства на сѣрна признателностъ за умното ржководене
сѣдбинитъ на България»...

Плѣв. Градски Кметъ: Т. Табаковъ.

Телеграми, съ съдържание като това
на горната, трѣбва да признаемъ, доста
често се отравятъ до княза. Отъ какъ
князь Фердинандъ почна да князува въ
България и особно отъ какъ за всички
стана очевидно, че той върши, всичко,
за да се управлява страната съобразно
неговата воля, телеграми съ подобно
съдържание зачестиха. Членоветъ на
партиитъ, които властвуватъ въ дадено
врѣме, особно сж щедри въ излияния
къмъ княза какво той «умно ржководи
сѣдбинитъ на България», защото общо-
извѣстно стана, че въ тая страна не е
възможно да се доде на властъ безъ не-
гово желание и въпрѣки неговата воля.

И това съзнание е толкова укрѣпнало
въ народа, че той прѣстана да намира
у себѣ си достатъчно мощъ да се бори
съ едно ненавистно нему правителство,
а очаква все отъ княза да го «изгони».

Макаръ фактически така да стои тоя
въпросъ, ние нѣмаме намѣрение да об-
сѣдиме, кой е причината за да достиг-
натъ до такова положение работитъ, а
искаме да поговоримъ само по горната
телеграма.

България е конституционна монар-
хия съ народно прѣдставителство и от-
говорно правителство. По силата на
конституцията, княза, макаръ и да е
върховенъ прѣдставителъ на държавата
и да олицетворява всички власти, но
той само князува, но не управлява.
Управлението на държавата се извър-
шва отъ министерството подъ контрола
на Народното събрание и ржководство-
то на княза. Ако, прочее, има кому да
се благодари за управлението на стра-
ната въ дадено врѣме, то не е на княза,
а на правителството и камарата. Разби-
ра се, че княза като държавенъ глава
има право на уважение и почитание не
само отъ всички власти, но и отъ всѣки
гражданинъ. Въ това отношение споръ
не може и да става но когато единъ шефъ
на едно изборно учрѣждение каквото е
общинското управление, което илиза на-
право отъ народа и стои най-блико до
него си позволява да отправя телеграми
до държавния глава, въ които — отъ името
на избирателитъ граждани, — му бла-
годари за «умното ржководене сѣдби-
нитъ на България» той върши лоша
услуга както на княза, тъй и на изби-
рателитъ си.

Княза не може де бжде доволенъ отъ
подобна «признателностъ», защото той
не може да признае, че управлява
страната и ржководи сѣдбинитъ ѝ, тъй
като съ това би се изложилъ на пуб-
лична критика. Всѣко управление —
колкото идеално и да е то — търпи кри-
тика и възбужда незадоволства, а княза
и по положението си и по закона трѣб-
ва да стои далечъ отъ критика, защото
иначе той не би могълъ да отговаря
на назначението си — да упражнява
върховенъ и безприастенъ надзоръ
надъ управлението въ страната.

Не могатъ да бждатъ доволни и изби-
рателитъ на г. Табаковъ отъ една поз-
дравителна телеграма съ подобно съдър-
жание до княза, защото гражданитъ на
една конституциона държава винаги
трѣбва да бждатъ на прекъ и грижливо
да пазятъ своитъ права отъ похищение,
а общоизвѣстно е, че князетъ никога
не се задоволяватъ само съ ония пра-
ва, които имъ сж прѣдоставени отъ за-
конитъ, а винаги гледатъ да ги увели-
чатъ и разширатъ. Съ подобни телег-
рами, ние подсѣщаме княза и му даваме
да разбере, че той би могълъ да «на-
правява сѣдбинитъ на България» и че
гражданитъ ще му благодарятъ за това,
когато противното е вѣрно. Ние сме
увѣрени, че ставаме отзивъ на съграж-
данитъ си, ако увѣримъ г. Табаковъ, че
неговитъ съграждане не желаятъ освѣнъ
княза да остане въ рамкитъ, които му
сж прѣдоставили законитъ за да не се
излага на никаква критика.

Около наслѣдството на
Евлоги Георгиевъ.

(продължение отъ брой 5).

Като взимамъ въ внимание, че въ
случая апелаторитъ искаха доказател-
ство чрѣзъ свидѣтели за да установятъ,
че Гешевъ не е дѣйствителенъ завѣт-
никъ;

Като имамъ прѣдъ видъ, че това до-
казателство е допустимо;

Че ако би се доказало, дарението не
трѣбва да се задържи отъ видимия за-
вѣтникъ, завѣта слѣдва да се унищожи,
безъ да се изслѣдва да ли истинския
ползувателъ е или не е способенъ, за-
щото, повтарямъ да кажа, означава-
нието му трѣбваше да се прѣдвиди въ
самото завѣщание;

Като имамъ прѣдъ видъ, че, при
всичко че въпроса да се знае, да ли
едно дарение е дѣйствително и сериозно,
или напротивъ съставя едно разпореж-
дание чрѣзъ подставено лице е въпросъ
суверенно оцѣняванъ отъ сѣдиитъ по

сжществото, при все това туй суверенно оцѣняване не може да се простре до тамъ, щото безъ мотивъ да се откаже прѣдставянieto на посоченото доказателство за установяването на подставянieto;

Че прѣди всичко трѣбва да се изслушатъ свидѣлитѣ и слѣдъ това показаніята имъ да се оцѣнятъ по единъ строгъ начинъ, тъй щото да не се рѣшава, че завѣтника е подставено лице, освѣнъ когато доказателството, което ще произтече отъ слѣдствието, бжде очевидно;

Като взимамъ въ внимание, че отъ прѣдставения отъ апелаторитѣ списъкъ се вижда, че посоченитѣ свидѣтели сж лица съ тяжесть и съ видно положение въ обществото, че сж роднина съ покойния и съ Гешева, че противъ тѣхъ не се каза нищо отъ отвѣтника, относително до тѣхната сериозностъ или каквото и да е, отъ естество да направи показаніята имъ подозрителни;

Че при тия условия не може още отъ начало да се отхвърли доказателството чрѣзъ свидѣтели безъ да се отнеме на апелаторитѣ срѣдството да си защитятъ правата;

Като взимамъ въ внимание, че доказателството чрѣзъ свидѣтели трѣбва да се допустне, защото сжществуватъ и презумци, изтеглени отъ съдържанието на самото завѣщание, нѣщо което показва, че исканieto на апелаторитѣ е сериозно и не е направено само съ цѣль да шиканира; а тѣзи презумции сж:

I. Че наистина завѣщателя сключва завѣщанието си така:

«Само надеждата, която имамъ за да мога и азъ да спомогна за напредъка и величието на моето отечество, ме прави да умра спокоенъ, защото като съмъ се трудилъ прѣзъ цѣлия си животъ и съмъ спестилъ, толкозъ азъ, колкото и братъ ми, бѣхме въодушевени само отъ това желание и пр.»

Като взимамъ въ внимание, че намѣрението на завѣщателя е ясно, че той

е искалъ, щото имота му да послужи *единствено* за величието на неговото отечество, нѣщо което се обяснява съ дребната пестеливостъ (parsimonia), която е показалъ въ даренията направени на роднинитѣ му;

Че нѣщо повече,—завѣщателя казва, че имота що оставя е придобитъ заедно съ брата му Христо, чиято скоропостижна смъртъ не му остави врѣме да си изкаже подирното желание, завѣщателя обаче, знающъ, кое е това желание, заявява, че го изпълнява въ завѣщанието, което прави;

Че отъ това произтича, че желанието показано отъ Евлогий Георгиевъ въ завѣщанието му е било общо на двамата братя;

Че така като е, не сжествува никакво двоумѣние, че завѣщателя не е искалъ, щото съ имота събранъ отъ двамата братя да обогати Гешева, толкозъ повече, че е вѣроятно, че Христо Георгиевъ нито е могаль да си наумява за Гешева, защото Христо Георгиевъ е умрѣлъ още въ 1872 година, а Гешевъ стана тѣхенъ роднина чрѣзъ встъпване въ бракъ, двѣ години по послѣ, сиречъ въ 1874 год.;

Като взимамъ въ внимание, че цѣлото имущество оставено отъ покойния е оцѣнено на 22,000,000 лева и ако отъ това имущество се спадне завѣта отъ 6,000,000 лева въ полза на училищата въ България, останали биха 16 мил. лева за универсалния завѣтникъ;

Че, съ други думи, ако считаме Гешева сериозенъ универсаленъ завѣтникъ, резултатътъ е, че той ще се ползува отъ по-големата частъ на имота, а за напредъка и величието на отечеството, не ще се употреби освѣнъ една малка частъ сравнително съ останалия имотъ;

Като имамъ прѣдъ видъ, че тоя резултатъ е въ пълно противорѣчие съ ясно изразеното намѣрение на завѣщателя;

Че толкова е вѣрно, че завѣщателя не е искалъ да обогати Гешева, колкото е вѣрно, че когато е правилъ завѣщанието не е разбиралъ да му остави освѣнъ 20,000 лева, разпореждане което, наистина, е поправилъ прѣзъ 1899 год. но нито единъ пжтъ не е поправилъ *главната цѣль*, която е прѣслѣдвалъ съ труда и икономитѣ, направени прѣзъ цѣлия си животъ, защото ако се възвърнеше отъ намѣрението си, естествено бѣше да измѣни и завѣщанието и да изкаже едно противно намѣрение сирѣчъ, че иска да надари най-вече Гешева и послѣ, на второ мѣсто и допълнително—отечеството;

Като взимамъ въ внимание, че това противоречие изчезва, щомъ Гешевъ не е сериозенъ завѣтникъ, а само единъ човѣкъ на довѣрие, комуто завѣщателя е съобщилъ желанията си за да ги изпълни, желания които не е могаль да покаже изрично въ завѣщанието;

II. Като имамъ прѣдъ видъ, че завѣщателя е прѣдположилъ, че Гешевъ може да не приеме наслѣдството и се е разпоредилъ, той да бжде универсалния му завѣтникъ въ такъвъ случай;

Като имаме прѣдъ видъ, че това съмнѣние на завѣщателя не може да се обясни, ако той би ималь намѣрението да направи отъ Гешева единъ сериозенъ завѣтникъ, защото не е естествено да си въобрази нѣкой отказването отъ единъ такъвъ значителенъ завѣтъ, сирѣчъ близо 16,000,000 лева;

Че ако напротивъ, е само единъ видимъ завѣтникъ, въ такъвъ случай съмнѣнието за неприемането се обяснява лесно;

Че така сжщо *молбата* на завѣщателя отправена къмъ завѣтника за да приеме завѣта е по-лесно обяснима въ случая, когато завѣтника е само видимъ; и наистина, ако завѣщателя би искалъ въ сжщность да му направи едно дарение отъ толкова милиона, не е естествено и да го моли да приеме тия милиони;

ПОДЛИСТНИКЪ

СЦЕНИ

изъ

Живота на безгрижнитѣ (5)

отъ

Henry Murger.

Какъ се състави кружока на безгрижнитѣ.

Той бѣ облеченъ съ едно палто отъ орѣхова боя съ пелерина, плата на която бѣше вече разнищенъ и изглеждаше като да е изпиленъ. Изъ отворенитѣ джобове на това палто се подаваха свити листове и брошури. Безъ да обръща внимание на изучаването което му правеха, той поглѣщаше една порция кисело зеле гарнирано и отъ врѣме на врѣме издаваше знакове на задоволство. До като ядеше, той държеше прѣдъ себе си една отворена книга, върху която правеше отъ врѣме на врѣме бѣлѣжки съ единъ моливъ, който носеше задъ ухото си.

— Е добръ! Извика изведнѣжъ Шонаръ, като почука съ ножа си върху чашата, ами моя заекъ!

— Господине, отговори момичето, което пристигна съ една чиния въ ржката, нѣма вече, ето послѣдната порция и тя е поржчана отъ господина, прибави тя, като я сложи прѣдъ човѣка съ книгитѣ.

— Дяволъ да го вземе, извика Шонаръ!

И въ това «дяволъ да го вземе» се чувствуваше такова меланхолично разочорование, че човѣка съ книгитѣ бѣ трогнатъ сърдечно. Той отмахна купчината съ книгитѣ, която се намираще между него и Шонара и като постави чинията съ ядението между двамата, той каза на Шонара съ най-нежнитѣ корди на гласа си:

— Мога ли да ви помоля, господине, да сподѣлите тая порция съ мене?

— Господине, отговори Шонаръ, не желая да ви лишавамъ отъ ядене.

— Ами ще ме лишите ли отъ удоволствието да ви бжда приятенъ?

— Ако е така, господине.... И Шонаръ приближи чинията си.

— Позволете да не ви прѣдлагамъ главата, каза непознатия.

— Ахъ, господине, извика Шонаръ, нѣма нищо.

Но като привличаше чинията къмъ себе си той забѣлѣза, че непознатия му бѣ насипаль тѣкмо главата, която ужъ изкаше да задържи за себе си.

— Е добръ! Какво ми се пери съ евоята вежливостъ? Мъреше Шонаръ въ себе си.

— Ако главата е най-благородната частъ на човѣка, каза непознатия, тя е най-неприятната у заека. Има много хора, които не могатъ да я търпѣтъ, азъ напротивъ я обожавамъ.

— Тогава, каза Шонаръ, азъ много съжелявамъ, че вие се лишите отъ нея зарадъ мене.

— Какъ?... извинете, каза човѣка съ книгитѣ, азъ задържахъ главата. Азъ имахъ честъта да ви забѣлѣжа, че....

— Позволете, каза Шонаръ като му тикна чинията си подъ носа му. Какво е това парче?

— Боже мой! Що виждамъ, о Боже! Още една глава! Тоя заекъ е бифефалъ! Извика чузденеца.

— Бифе.... каза Шонаръ.

— Фалъ. Тая дума произхожда отъ грѣцки. Дѣйствително г. де Бюффонъ, който носеше ржкавели, цитира случаи отъ тая странность. Е добръ, Бога ми, азъ не съмъ недоволенъ, че ядохъ феноменъ.

Благодарение на тая случка, разговора се завърза окончателно. Шонаръ, който не желаше да се покаже неучтивъ, поржча единъ литръ. Човѣка съ книгитѣ поржча отъ своя страна още единъ литръ. Шонаръ поржча салата. Човѣка съ книгитѣ—десертъ. На осемъ часа вечерята на масата имаше шестъ празни литри. Говорейки, откровенността, поржсена съ толкова вино, ги накара да си разкажатъ биографитѣ и тѣ вече се познаваха тъй добръ, като че ли никога не бѣха се раздѣляли. Човѣка съ книгитѣ, слѣдъ като изслуша биографията на Шонара му разказа, че се нарича Густавъ Колинъ, че упражнявалъ занятието философия, и че живѣеше съ прѣподаването на уроци по математика, схоластика, ботаника и нѣколко други науки на *ика*.

Малкото пари, които печелеше съ даването на частни уроци, Колинъ употребяваше за

III. Като имаме прѣдъ видъ, че завѣщателя е посочилъ редътъ, по който ще наследятъ тримата назначени завѣтници въ случай на смъртъ, или отказъ на единия отъ тѣхъ да приеме наследство, и прѣдвизда въ завѣщанието си, че ако Гешевъ не би могълъ, по каквато и да е причина, да бжде неговъ наследникъ, тогава цѣлото имущество да прѣмине на втория назначенъ, безъ да остави въ тоя случай, нѣщо на Гешева или на жена му, съ която послѣдния има дѣца и която е внука на завѣщателя:

Че така сжщо относително до Иванова, и само заради Пулева, най-подирния повиканъ въ случай на отказъ да приеме наследство, му се оставя единъ частенъ завѣтъ, свършено незначителенъ въ отношението съ наследственния имотъ;

Като имамъ прѣдъ видъ, че тоя начинъ на завѣщателя да разполага съ имота си, прави правдоподобна претенцията на апелаторитѣ, сирѣчь че покойния не е ималъ намѣрението, щото слѣдъ като се изгълнятъ частнитѣ завѣти, всичко което остава да бжде на универсалния завѣтникъ, защото не може да се прѣдполага, че завѣщателя е ималъ тая странна идея: или да обогати извънмѣрно завѣтника си, или да не му остави нѣщо;

Че наистина на Гешовъ остава близо 16,000,000 лева въ ипотека, че е сериозенъ универсаленъ завѣтникъ, а ако бѣше се случило да умрѣ прѣди завѣщателя, тогава тия милиони биха прѣминали на другъ универсаленъ завѣтникъ, а жената на Гешова внука на покойния и дѣцата ѝ, не биха взели освѣнъ незначителна сума отъ 16,000 лева, която е почти нищо въ отношение съ 16,000,000 лева;

Че подобни послѣдствия не сж естествени и тѣ правятъ да се прѣдполага, че намѣрението на завѣщателя е било друго;

Че отъ начинътъ, како сж направени тѣзи инструкции, произтича презумцията, че всички тѣзи универсални завѣтници бѣха хора съ довѣрие на завѣ-

щателя, отъ които единия нито му бѣше роднина, — и който бѣше натоварилъ да прѣдаде имота въ България на неизвѣстни лица, а не че завѣщателя е искалъ да обогати всѣкого одного въ редътъ показанъ въ завѣщанието, доказателство за това е незначителността на частнитѣ завѣти, които имъ оставя въ случай, ако тѣ не биха могли да бждатъ негови универсални завѣтници;

IV. Че онова, което прави да се прѣдполага, че завѣщанието крие истинското намѣрение на завѣщателя, обстоятелството, че той задължава завѣтника си да ликвидира цѣлото имущество, което оставя слѣдъ себе си;

Че това задължение за ликвидироване може да се разбира за частта отъ наследството нужна за изплащанieto на частнитѣ завѣти, нѣ не и за остатъка на имота;

Че ликвидироването, което се налага, мѣчно може да се обясни съ ипотезата, че универсалния завѣтникъ, е сериозенъ, когато, напротивъ, то се лесно обяснява, ако въ дѣйствителностъ завѣтникътъ не е освѣнъ единъ врѣменно натоваренъ изпълнител (fidei comisar), защото въ тоя случай ликвидироването бѣше естествената мѣрка, която трѣбваше да се вземе за да се прѣдаде имота тамъ, кждѣто завѣщателя е искалъ да го прѣхвърли;

Че, слѣдователно, всичкитѣ тия презумции правятъ правдоподобна презумцията на апелаторитѣ и, слѣдователно, доказателство чрѣзъ свидѣтели става още повече допустимо;

Като имамъ прѣдъ видъ, че, вънъ отъ това, апелаторитѣ поддържатъ, че слѣдъ смъртта на Георгиева е съществувало и друго едно завѣщание освѣнъ онова прѣдставено отъ Гешева, което е изчезнало въ послѣдствие;

Че чрѣзъ това завѣщание не се отмѣнява първото, но чрѣзъ него покойния натоварва Гешева, щото освѣнъ онѣзи 6,000,000 лева, оставени за училищата въ България, съ днешното си

завѣщание, да даде и други значителни суми на неспособни лица въ България;

Че отъ това завѣщание би произлѣзло така сжщо по единъ очевиденъ начинъ намѣрението на завѣщателя да направи отъ Гешова само единъ видимъ завѣтникъ;

Като имамъ прѣдъ видъ, че за доказване съществуването на въпросното завѣщание и на изчезването му, апелаторитѣ прѣдложиха така сжщо доказателството чрѣзъ свидѣтели и презумции;

Като имамъ прѣдъ видъ, че отъ минутата, отъ която апелаторитѣ поддържатъ, че завѣщанието е изчезнало или е било похитено, тѣ не могатъ да бждатъ отхвърлени само по мотивитѣ че не прѣдставятъ рѣченото завѣщание, защото не може да имъ се наложи едно задължение невъзможно и слѣдователно разпорежданията на членъ 1198 ал. 4 отъ кодъ цивилъ, сж приспособими и на актоветѣ отъ послѣдния воля, като съдържатъ приложението на единъ общъ принципъ отъ правото;

Како имамъ прѣдъ видъ, че апелаторитѣ искатъ да докажатъ съ свидѣтели, че слѣдъ смъртта на Евлогий Георгиевъ е имало и друго едно завѣщание, че това завѣщание е видно и четено, че отъ показанията, които ще дадатъ свидѣлитѣ, ще се види, че завѣщанието е съдържало всичкитѣ условия на едно олографично завѣщание и че днесъ тава завѣщание е изчезнало;

Като имамъ прѣдъ видъ че тези факти сж отъ значение за дѣлото; слѣдователно, доказателството чрѣзъ свидѣтели трѣбва да се допусне;

Като имамъ прѣдъ видъ, че е доказано, че Евлогий Георгиевъ отъ 1882 год., като е писалъ завѣщанието си, почти всѣка година е правилъ разни кодицили до 1893 г.

Че, обаче, отъ тая дата и до 1897 г. когато почина, сирѣчь въ разстояние на четири години, не се намѣри нито единъ кодицилъ:

черна шапчица. Той се наричаше г. Мутонъ и бѣ чиновникъ въ общинското управление на IV кварталъ, въ което завеждаше регистра за смъртността.

— Господинъ Родолфъ! Извика той съ единъ гласъ на Евнухъ, като разклати младия човѣкъ, когото бѣ хваналъ за едно копче отъ дрѣхата, искате ли да ви кажа мнѣнието си? Е добръ, всички вѣстници не служатъ за нищо. Ето едно прѣдположение: азъ съмъ баща на семейство, на ли?... Добръ.... Отивамъ въ кафенето да си играя доминото.

Слѣдвайте добръ разсъжденияето ми.

— Продължавайте, каза Родолфъ.

— Е добръ, продължи г. Мутонъ, като отдѣляше всѣка своя фраза съ единъ ударъ отъ юмрукъ на масата, който разклащаше чашитѣ. Е добръ, азъ попадамъ на вѣстницитѣ, добръ.... Какво виждамъ тамъ? Единия казва бѣло, другия черно и пата-ти пата-та. Какво ми е на мене? Азъ съмъ единъ добръ баща на семейство, който идва да играе.....

— Своео домино, каза Родолфъ.

— Всѣка вечеръ, продължи г. Мутонъ. Е добръ, едно прѣдположение: Вие разбирате....

— Много добръ! Каза Родолфъ.

— Азъ чета една статия, която не е съгласна съ моето мнѣние. Това ме ядосва, киива ми кръвта, защото, виждате г. Родолфъ, всички вѣстници лъжатъ. Да лъжатъ! Избѣра той съ най-високъ гласъ, журналиститѣ сж разбойници и намфлетисти.

(Слѣдва).

купуване на книги. Неговото орѣхово палто бѣше познато на всички продавачи на стари книги по кея отъ моста на Съгласието до моста Св. Михаилъ. Какво правеше съ всичкитя книги, тѣй многобройни, че единъ човѣшки животъ не би билъ достатъченъ за прочитанието имъ, никой не знаеше, а и самия той го знаеше по-малко отъ всѣкой другъ. Тоя му навикъ се бѣ развилъ до степенъ на страсть; и когато се случеше да се върне вечеръ безъ да донесе една нова книга, той си повтаряше израза на Титусъ: «Изгубихъ си денъ». Неговитѣ нежни маниери и говора му, които приличаха на мозаика отъ всички стилове, ужаснитѣ каламбури, съ които изпъстрюваше рѣчта си, прилѣстиха Шонара и той поиска веднага на Колинъ позволение, да прибави името му при имената, които съставляваха неговия фамозенъ списъкъ, за който говорихме по-горѣ.

Тѣ излѣзоха отъ Mère Cadet на 9 часа, доста пияни и двамата и съ походката на хора, които току що сж имали диалози съ бутилкитѣ.

Колинъ прѣдложи на Шонара кафе, а послѣдния прие съ условие, че ще се натовари съ спиртниѣ напитки. Тѣ се покачиха въ едно кафене въ улица Сентъ-Жерменъ-Л'оксе-роа, което се наричаше *Можосъ*, богъ на игритѣ и смѣхоритѣ.

Въ момента, въ който влизаха въ кафенето, единъ голѣмъ споръ се почна между двама постоянни посѣтители на заведението. Единия

отъ тѣхъ, бѣ младъ човѣкъ, чието лице се губеше въ дъното на една грамадна много цвѣтна брада. Като антитеза на това изобилие отъ косми по брадата, единъ раненъ косопасъ бѣ оголилъ челото му, което мязаше на колѣно, а нѣколкото косми, които се намираха по него и които можеха да се прочетатъ, се опитваха напразно да скриятъ голотата му. Той бѣ облеченъ съ една черна дрѣха, пробита на лактитѣ и която позволяваше да се видятъ, колчемъ пкти той си повдигнеше ржката много високо, вентилатори въ началото на ржквитѣ. Панталонитѣ му може да сж били черни, но обувката му, които никога не сж били нови, изглеждаха да сж извършили нѣколко пкти обиколката на свѣта на краката на скитникътъ еврейнъ.

Шонаръ бѣше забѣлѣзалъ, че приятеля му Колинъ и младия човѣкъ съ голѣмата брада, се бѣха поздравили.

— Познавате ли тоя господинъ? Попита той философа.

— Съвсѣмъ не, отговори той; но го срѣщамъ по нѣкога въ библиотеката. Мисля, че е литераторъ.

— Да, ако се сжди по дрѣхитѣ, каза Шонаръ.

Лицето, съ което спореше младия човѣкъ, бѣше на около четиридесетъ години, прѣдразположенъ на апоплексия, което се виждаше отъ голѣмата му глава сложена непосредствено на раменитѣ му, безъ посрѣдничеството на вратътъ. Идиотизма бѣ написанъ съ главни букви по смазаното му чело, покрито съ една

Че Георгиевъ умрѣ прѣзъ нощта на 5 юлий, а печатитѣ сж били положени тъкмо сутринята на 8 юлий (1897 г.);

Че тия фактически прѣзумции не изключаватъ възможността на единъ актъ отъ подирна воля и на похищението или изчезването му;

Че, слѣдователно, и отъ тая точка на гледанието свидѣтелското доказателство искано отъ апелаторитѣ трѣбва да бжде допуснато;

Заради тия мотиви,

На мнѣние съмъ да се допустне доказателството чрѣзъ свидѣтели искано отъ апелаторитѣ, за да се установи, че универсалния завѣтъ направенъ на Ив. Ев. Гешевъ е симулативенъ и че Гешевъ не е освѣнъ единъ изпълнителъ на завѣщание—натоваренъ да приеме имота на завѣщателя за да го прѣдаде на едни неизвѣстни лица или да го употреби за едни неозначени цѣли. В. Ромничано.

ХРОНИКА

— **М-ръ Петковъ и «Свѣтлинаритѣ».** Нѣкой граждане, които случайно били на гарата въ Плѣвентъ при минаването на министра на Вътрѣшнитѣ работи г. Петковъ отъ София за Горна-Орѣховица ни увѣряватъ, че той въ присѣствието на Околийския Началникъ, кмета на града г. Т. Табаковъ и Началника на гарата г. Бошковъ, е заявилъ, че е *изгонилъ* изъ кабинета си въ София Марко Карабелюва, като го е изхокалъ много жестоко.

Съобщаваме горното, защото въ послѣдния си брой «Плѣвенски Извѣстия» като че ли изкатъ да изтъкнатъ противното, та по тоя начинъ да се поддържа влиянието имъ между нѣкои чиновници въ града и по тоя начинъ да прокаратъ още нѣкои и други «честни» работи.

— **Прѣмѣстване на пожарната команда.** Общинския Съвѣтъ е рѣшилъ да прѣмѣсти градската пожарна команда отъ сегашното ѣмѣсто на обширното общинско мѣсто срѣщу кжщата на Миленко Марковъ, а сегашното ѣмѣсто да продаде на частни лица за застрояване. Общинското управление намира, че сегашното мѣсто на пожарната команда е неудобно за нея, а отъ друга страна то е едно отъ най-добритѣ въ града и би било грѣхъ да се държи още незастроено и да грози само града.

— **За градския часовникъ.** Нѣкой наши читатели ни бѣха задължили да узнаемъ има ли събрана достатъчна сума за купуване на градски часовникъ и защо той не е купенъ и поставенъ на мѣстото си и до сега. За да удовлетворимъ желанието на читателитѣ си, ние направихме справка по тоя въпросъ и се указа слѣдното: за купуване на градски часовникъ общината е събрала около 1600 лева, сума напълно достатъчна за цѣлата, но купуването на часовника ще се забави още нѣколко мѣсеца, защото, прѣди всичко, куличката надъ общинското управление, гдѣто ще бжде поставенъ часовника ще трѣбва да се издigne още 6 метра по-високо, а това ще стане прѣзъ идущето лѣто едновременно съ ремонтнирането на зданието за общинското управление.

— **Лични.** На 25 Февруарий, идящъ отъ Ловечъ пристигна въ града ни Министра на Вътрѣшнитѣ работи г. Димитръ Петковъ, заедно съ г. Окр. Управителъ който го придружава отъ Ловечъ до Плѣвентъ. г. Петковъ бѣ посрѣщанъ извънъ града отъ членоветѣ на общ. управление, отъ нарѣдния-прѣдставителъ г. Бърдаровъ и отъ нѣкой свои приятели. Слѣдъ като прѣстоя 5 часа въ града г. Министра си отпътува за София изпратенъ на гарата отъ много свои приятели и съмишленици.

— **Скрѣбна вѣсть.** На 22 Февруарий т. г. се помина съпругата на съгражданина ни и водителъ на либералитѣ отъ фракцията на г. Радославова г. Т. Щирковъ. Нашитѣ искрени съблизновения къмъ опечаленото семейство.

— **Прѣмѣстени и уволнени офицери отъ тукашния гарнизонъ.** Произведенъ е въ чинъ полковникъ интинданта на 9 Плѣвенска дивизия г. Ив. Ангеловъ и е уволненъ въ запасъ на армията по собствено желание. На негово мѣсто е прѣмѣстенъ г. Подполковникъ Бояджиевъ.

Прѣмѣстенъ е тѣй сжщо г. Капитанъ Сажковъ отъ 4 Плѣв. полкъ въ 7 Прѣславски въ Шуменъ, като се повишава за ротенъ командиръ.

Повишенъ е въ чинъ поручикъ Санитарния подпоручикъ г. Д-ръ Спирдоновъ.

— **Новъ вѣстникъ.** Въ гр. В. Търново е почналъ да излиза в. «Свѣтлинъ», органъ на комитетата на сдруженитѣ чиновници при Българската Земледѣлческа Банка. Вѣстника има за главна задача да пропагандира идеята за сдружаването между тия чиновници за материалното имъ и нравствено повдигане, а тѣй сжщо да третира нѣкои научни въпроси отъ професионаленъ характеръ.

Излѣзлитѣ до сега два броя правятъ добро впечатление съ хубавия языкъ и вѣщо написанитѣ си статии. Ние пожелаваме добръ успѣхъ на новия си събратъ.

— **Книжнина.** Получиха се въ редакцията: кн. III отъ третата годишнина на дѣтското списание «Свѣтулка» издавано въ Плѣвентъ подъ редакцията на г. Г. Стояновъ; кн. I год. I отъ списанието «Просвѣщение», което излиза въ Свищовъ подъ редакцията на особенъ комитетъ.

Нова Телеграфо Пощенска Станция. Главната Дирекция на Пощитѣ, Телеграфитѣ и Телефонитѣ е открила въ с. **Гложене**, Тетевенска околия, телеграфо-пощенска станция съ ограничено дѣйствие и съ приемъ на проста и прѣпоръчана кореспонденция, вътрешна и международна телеграфна кореспонденция.

Осждѣнъ. Прѣдставителя на Френската Телеграфна Агенция «Хавасъ» Жюль Сандостъ, който прѣди двадесетина дена се опита да подкупи чиновника въ Дирекцията на пощитѣ и телеграфитѣ Дечко Тодоровъ, зада му доставява прѣписи отъ всички шифровани телеграми, които минаватъ прѣзъ София за Цариградъ и обратно, е билъ осждѣнъ на 28 Февруари т. г. отъ Софийския Окръженъ сждъ на една година строгъ тъмниченъ затворъ.

— **Изгорѣли траверси.** На 28 Февруари т. г. часа по 3 слѣдъ пладнѣ, при най-силния вѣтаръ, избухна на тукашната гара пожаръ. Изгорѣли сж четири фигури траверси стари-бракувани. Подпалването е станало отъ машината. Благодарение на бързото разпорѣждане на командира на пожарната команда, Цвѣтанъ Карагашки, който въ 15 минути се е намѣрилъ на мѣстото, ограниченъ е пожара. Имаше опасностъ за деното и военния складъ, обаче, пожара за щастие сж е ограничилъ само съ изгарянето на траверситѣ.

— **Лични.** На 27 Февруари т. г. пристигна въ града ни Началника на Политическото Отдѣление въ Министерството на Външнитѣ работи г. Д-ръ Г. Радевъ и на сжщия день отпътува за с. Трънчовица, гдѣто ще произведе една анкета помежду католицитѣ жители на това село.

— **Уволненъ.** Никополския Околийски Началникъ Д. А. Муциевъ е уволненъ отъ длъжностъ «въ интереса на службата», а на негово мѣсто е прѣмѣстенъ Видинския Околийски Началникъ г. В. Раевъ.

— **Маринъ Дриновъ.** На 28 февруарий т. г. се поминалъ въ **Харьковъ** (Русия) извѣстния българинъ ученъ и професоръ въ Харьковския университетъ Маринъ Дриновъ. Покойния е роденъ въ гр. Панагюрище въ 1838 год. Свършилъ е Историко-филологическия факултетъ на Московския университетъ и съ цѣла редица съчинения по историята на българския народъ е обѣрналъ вниманието на учения свѣтъ. Той е основателъ на «Книжовното дружество въ Браила», което сега е прѣмѣстено въ София. Покойния е първия български министър на Просвѣщението. Нему се дължи и да бжде София столица на България.

До смъртта си покойния заемаше съ достоинство катедрата по Славянска История и нарѣчия въ харковския университетъ и не давна празнува 35 годишнината на своята учена дѣятелностъ.

Веднага слѣдъ като новината за смъртта на Дриновъ е станала извѣстна, М-ра на Народ. Просвѣщение г. Д-ръ Ив. Шинмарновъ е изказалъ съболезнованията си на ректора на университета и на семейството на покойния, а Министерския съвѣтъ е упълномощилъ министър прѣдсѣдателя г-нъ Р. Петровъ, отъ името на българското правителство да изкаже съболезнования на ректора на университета и на семейството на покойния.

Миръ на праха на знаменития покойникъ.

Търговскитѣ прѣговори съ Египетъ.

Прѣговоритѣ, които отъ нѣколко седмици насамъ нашето правителство води въ Каиро чрѣзъ делегата си, г-нъ Димитровъ, съ египетското правителство, сж увѣнчани съ успѣхъ. Нашето правителство е сключило съ египетското търговски договоръ възъ основа на клаузата за най-благоприятствуваната държава, както и едно споразумѣние за откриване на консулства въ Египетъ.

Обезмитяването по чистото нето тегло.

Франция, както е извѣстно, при сключването търговския договоръ, си издѣйствува, щото внасятитѣ отъ нея въ България стоки да се облагатъ съ мито по чистото имъ нето тегло. Споредъ чл. 3 отъ заключителния протоколъ на договора, за чисто нето тегло се смѣта теглото на стоката, отдѣлена отъ всичкитѣ вънкашни и вътрѣшни амбалажи, включително прѣдметитѣ, които служатъ въ вътрѣшността на колетитѣ за сгъването, за раздѣлянето или нареждането на стоката. Разбира се, че тази отстъпка, направена за стокитѣ отъ французско произхождение, ще трѣбва да се отстъпи и за всичкитѣ други стоки, произходящи отъ държави, съ които имаме сключени търговски договори, а така сжщо и за стокитѣ, които се внасятъ отъ държави, които се ползватъ отъ клаузата на най-благоприятствуваната държава. За да се възползуватъ, обаче, вносителитѣ на стокитѣ отъ правото, за което въ алинея втора къмъ чл. 3 на допълнението въ протокола се говори, необходимо е да се спазятъ слѣднитѣ условия: а) въ декларацията трѣбва декларанта да обяви точно чистото реально нето тегло на стоката; б) да обяви тежестта на прѣдметитѣ, които служатъ за непосредственъ амбалажъ или за сгъването, за раздѣлянето или за нареждането на стокитѣ; в) да обяви тежестта на вънкашния амбалажъ и г) съ подаването на декларацията да запази правото си, че желае, щото стоката му да се обложи по чистото реально нето тегло.

Измѣнение при изплащането данѣцитѣ по ипотеки и продажба на имоти.

Централното управление на Б. З. Банка е ходатайствувало прѣдъ министерството на финанситѣ да позволи, щото изплащането на данѣцитѣ при прѣхвърлянето на имота отъ едно лице на друго, било по ипотека, било по продажба, да става не прѣди, както е сега, а слѣдъ прѣхвърлянето, тѣй като това упражнява влияние, неотговоряще на банковитѣ интереси, въ замѣна на което управлението е обѣщало, че ще нареди, щото клоноветѣ на банката да взематъ върху себе си задължението да внасятъ споменатитѣ данѣци. Това ходатайство на управлението на Б. З. Банка е било веднага удовлетворено отъ министерството.

Движението на епидемическитѣ и инфекциозни болѣсти отъ 20-ий Февруарий до 28-ий сѣщий н. г. въ г. Плѣвентъ.

Наименование на болѣститѣ	Имаме	Заболѣли	Всичко	Оздравѣли	Умрѣли	Оставатъ
Скарлатина	16	1	17	6	1	10
Петнистъ тифусъ	2	—	2	1	—	1
Черна кашлица	4	—	4	—	1	3
Лошо гърло	1	1	2	1	—	1
Заушки	1	4	5	1	—	4

Старши Град. Лѣкарь: **Д-ръ Бърдаровъ.**

Печатн. на Т. Хр. Бърдаровъ — Плѣвентъ.